

Похвала непідкупній

Борис Олійник

Коли здалось, що все пішло за доляр –
Земля і честь, могили й вівтарі,
Коли вже навіть провіщати долю
Взялись не звіздарі, а крамарі;

Коли здається, що саме повітря
Настояне на лжі, немов одвар,
Коли поет, як сутенер –
повію,
Кладе під владу Аполлонів дар;
Коли вам чорне видає за біле,
Не кліпнувши,
зело писучий син
І під стильовку стрижені
дебіли
Полюють на людей, мов на тварин;

Коли, здалося, світ дійшов до скону
І все людське убито до осердь, –
За невблаганним всеблагим законом
Приходить смерть.

Коса її надземної ограни,
З металу, непідвладному іржі,
Вона не загляда у табель рангів
На суднім рубежі.

Для неї всі однакової міти –
Король чи старець, щедрий чи скупий, –
Вона – остання справедливість світу,
Яку нікому в світі
не купить:

Ні фарисею, що служив мамоні
І Україну гнув на свій копил.
Ні злодію державному в законі,
Що навіть Зевса з челяддю купив.

І відступає туга з-перед серця,
І щастя молить: "Зупинися, мить!"
І варто жить, і прагнути безсмертя,
Коли є смерть,
яку не підкупить.